

Arrest

nr. 227 204 van 8 oktober 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. KIRSZENWORCEL
Louizalaan 207/13
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 20 mei 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 april 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 augustus 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 september 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat D. KIRSZENWORCEL en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Angolees staatsburger te zijn, behorende tot de Kioka etnie en op X 1984 geboren in X. U ging naar school tot de achtste graad, u stopte met school toen u zestien of zeventien jaar was. Na de dood van uw moeder in 2003 of 2004 deed u onregelmatig werk, tot u genoeg gespaard had om uw rijbewijs te halen en taxichauffeur te worden. U leerde E. X (CG X) kennen, met wie u een relatie aanging. U werkte ook nog bij een elektriciteitsbedrijf.

In juni of juli 2015 ging u aan de slag bij de Indíama Kliniek van Talatona, (ook wel Clínica Sagrada Esperança van Talatona). U werkte er als receptionist op de spoeddienst. U ontving patiënten, registreerde ze en stuurde ze door naar de juiste afdeling van de spoeddienst. Op 30 september 2017, tussen elf en twaalf uur 's avonds, kwamen twee mannen vragen of ze meneer Lindo, een politicus bij CASA-CE en vaste klant in het ziekenhuis, konden bezoeken. Meneer Lindo was diezelfde avond binnengebracht op de spoedafdeling. U vroeg hen zich te identificeren en de mannen identificeerden zich als militanten van het MPLA. U weigerde hen de toegang, aangezien u geen fan bent van het MPLA en er op dat moment geen bezoekuur was. U zei hen dat u een verantwoordelijke moest contacteren, maar ze hielden u tegen en zeiden dat ze niet veel tijd nodig hadden. Eén van de mannen liet merken dat hij gewapend was. Als ze niet naar meneer Lindo konden, moest u maar doen wat ze nodig hadden. Eén man vroeg of meneer Lindo aan een baxter hing, wat u bevestigde. Hij haalde een spuit met witgele vloeistof uit zijn zak en zei u de inhoud toe te voegen aan de baxter van meneer Lindo. U zei opnieuw dat u een verantwoordelijke zou moeten controleren, maar de mannen drongen aan en probeerden u te intimideren door een wapen te tonen en te dreigen een klacht in het klachten boek te schrijven en te stellen dat u misschien uw baan zou kunnen verliezen. U nam de spuit aan en ging naar de kamer van meneer Lindo, waarop u hem informeerde over de situatie. Meneer Lindo beval u zijn bewakers te halen die op de parking in de auto zaten. Eén van hen zou bij hem blijven en één van hen zou u in veiligheid brengen bij een vriend van u die niet te ver weg woonde. Op weg naar buiten zag u een man van het DNIC, die u eerder al bij het politiebureau in uw wijk had gezien. De bewaker bracht u naar uw vriend M. in Futungo. Rond vijf of zes uur 's ochtends kreeg u telefoon van uw vrouw. Ze vertelde u dat er drie mannen bij haar waren langs geweest op zoek naar u. De mannen hadden haar geslagen en verkracht. U raadde haar aan het huis te verlaten, maar niet zonder een map met documenten mee te nemen. Uw vrouw ging naar een vriendin en u sprak later in de dag met haar af om de map met documenten van haar over te nemen. U had al een reis naar Europa gepland en uw vriend raadde u aan uw reis te vervroegen en in Frankrijk of België asiel aan te vragen. Tien dagen na het incident op uw werk, ging u met uw vrouw en kinderen naar de luchthaven. Uw broer, een militair, ging in uniform mee om jullie tot aan de douane te loodsen. Op 10 oktober 2017 reisde u met uw familie per vliegtuig naar Portugal, via Frankrijk. Op 11 oktober 2017 kwam jullie in Portugal aan, op 28 oktober 2017 vertrokken jullie er per bus richting België, waar jullie de volgende dag aankwamen. Op 8 december 2017 vroegen jullie internationale bescherming bij de Belgische asielinstanties.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U stelt vervolging te vrezen van de Angolese autoriteiten, meer bepaald van enkele DNIC (Direcção Nacional de Investigação Criminal – Nationaal Directoraat voor Strafrechtelijk Onderzoek) agenten, omdat u had geweigerd een opposant een injectie te geven tijdens één van uw nachtschiften in het ziekenhuis waar u receptionist was (zie notities van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS (hierna 'CGVS Edson') p. 13 – 14, 18). In hun zoektocht naar u zouden zij ook uw huis doorzocht hebben en uw vrouw mishandeld hebben (CGVS Edson p. 16). Aangezien de vervolgingsfeiten die gepleegd werden tegenover uw vrouw in essentie het gevolg zijn van het eerdere incident op uw werk, kunnen jullie beider verklaringen niet los gezien worden van elkaar. De (on)geloofwaardigheid van het ene relaas versterkt die van het andere relaas. Beide verklaringen en gehoorverslagen worden dan ook betrokken worden bij de huidige beslissing.

Volgens uw verklaringen probeerden twee DNIC agenten buiten de bezoeken toegang te verkrijgen tot de afdeling waar meneer Lindo (Lindo Bernardo Tito, n.v.d.r.), een politicus van de partij CASA-CE, behandeld werd (CGVS Edson p. 13). Ze identificeerden zich als MPLA-leden (CGVS Edson p. 14).

Omdat u geen fan bent van het MPLA en u na het bezoekuur geen bezoek meer mag toelaten, weigerde u hen de toegang en stelde u dat u een verantwoordelijke zou moeten aanspreken. U werd afgeraden dit te doen door de ene man, terwijl de andere zijn jas liet openvallen zodat u zijn wapen kon zien. (CGVS E. p. 13). Ze stelden dat u dan maar moest doen wat nodig was en gaven u de opdracht een vloeistof te injecteren in de baxter van meneer Lindo. U zei dit niet te kunnen doen en herhaalde dat u een verantwoordelijke erbij zou moeten roepen. Ze intimideerden u verder door dit af te raden en een wapen zichtbaar te maken. Eén van hen zei dat ze een klacht in het klachtenboek konden schrijven en u misschien vervolgens misschien uw baan zou verliezen. U ging vervolgens akkoord, nam de spuit met te injecteren vloeistof aan en ging naar meneer Lindo, waar u hem op de hoogte stelde van hetgeen u gevraagd werd. Hij hielp u vervolgens het ziekenhuis te verlaten en onder te duiken bij uw vriend M., met behulp van zijn bewakers. (CGVS E. p. 13, 14).

Deze gang van zaken zoals door u beschreven, komt weinig aannemelijk over. U stelt dat de mannen die u deze vraag stelden van DNIC waren, dat zij erom gekend staan mensen zonder meer te vermoorden en u bent er van overtuigd dat zij meneer Lindo wilden doden (CGVS E. p. 14, 15, 19). Er kan niet worden aangenomen DNIC agenten met moordplannen zomaar een receptionist wiens loyaliteit zij niet kennen zouden vertrouwen om een vloeistof aan een baxter toe te dienen, terwijl zij zelf aan receptie blijven staan en de receptionist zo alle kans geven een verantwoordelijke in te lichten, de heer Lindo zelf in te lichten en/of te vluchten. Er zijn talloze andere, minder riskante en meer trefzekere manieren te bedenken om iemand die te veel weet de mond te snoeren. Uw verklaringen over dit incident, dat aanleiding zou gegeven hebben tot een huiszoeking in aanwezigheid van uw partner en ten slotte tot jullie vlucht uit Angola (CGVS Edson p. 5, 16, 18), roepen dus reeds bij van bij het begin vraagtekens op.

U stelt voorts dat u echt bang werd nadat uw vrouw u belde en u vertelde wat er haar was overkomen, enkele uren nadat u op uw werk was vertrokken naar aanleiding van bovenbeschreven incident (CGVS E. p. 14, 15). Het is dan ook opvallend dat u stelt weliswaar niet meer naar uw werk te zijn gegaan, maar wel nog naar uw huis, in de periode tussen het incident en uw vertrek. U zegt dat u enkel in de ochtend ging, om ervoor te zorgen dat niet te veel mensen doorhadden wat er aan het gebeuren was en om speculaties te vermijden. Gezien de meest ernstige vervolgingsfeiten waarover jullie spreken bij u thuis plaatsvonden, namelijk de mishandeling en het misbruik van uw vrouw door DNIC agenten die naar u op zoek waren (CGVS E. p. 13, CGVS E. p. 15), is het opvallend dat u toch riskeert zich thuis nog te laten zien. Het is weinig aannemelijk dat u werkelijk zo onvoorzichtig zou zijn indien u inderdaad voor uw leven vreesde, zoals u verklaart (CGVS E. p. 18).

De vraagtekens bij het incident op uw werk op 30 september/1 oktober 2017 worden bevestigd door de **tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en die van uw vrouw, in belangrijke details met betrekking tot jullie onderduiken na de incidenten en met betrekking tot jullie vertrek uit het land.**

Zo stelt u dat u uw vrouw aanraadde bij familie onder te duiken nadat ze thuis mishandeld werd door de DNIC agenten die eerder bij u in het ziekenhuis kwamen (CGVS E. p. 16, 17). Ze verkoos om naar een vriendin te gaan (CGVS E. p. 17). U weet echter niet exact wie deze vriendin was, noch in welke wijk haar huis zich juist bevond. U stelt dat u niet op zoek ging naar details omwille van de situatie waar u in zat. (CGVS E. p. 6). Verder verklaart u dat u uw vrouw later op de dag van het incident ontmoette, op een plaats die voor jullie beiden dichtbij was, om de map met documenten van haar over te nemen en jullie vertrek uit het land te kunnen regelen (CGVS E. p. 6). Deze verklaringen zijn weinig coherent met de verklaringen van uw vrouw. Zij stelt dat u de map met documenten bent komen ophalen bij de vriendin waar ze ondergedoken was, en dat u haar daar ook nog enkele keren kwam opzoeken, in het huis van die vriendin (CGVS E. p. 6, 13). Er kan dus niet worden aangenomen dat u stelt niet exact te weten wie deze vriendin was, nu uw vrouw verklaart dat u haar meerdere keren kwam opzoeken in het huis van diezelfde vriendin. U stelt bovendien dat de vriendin in kwestie een kapster was en dat uw vrouw haar leerde kennen op het plein waar ze spullen ging kopen voor haar kapperszaak (CGVS E. p. 6). Uw vrouw stelt echter dat ze deze vriendin leerde kennen als klant in het salon waar ze werkte (CGVS E. p. 6). Deze verklaringen, die gelijkaardig doch op belangrijke punten verschillend zijn, geven de indruk dat jullie getracht hebben jullie relaas op elkaar af te stemmen. Hierbij kan nog opgemerkt worden dat uw vrouw, hoewel zij tien dagen doorbracht bij deze vriendin, slechts de voornaam van deze vriendin kan noemen en niet volledige naam (CGVS E. p. 5, 6). Nochtans zou men verwachten dat zij wel degelijk de volledige naam zou kennen van de persoon die haar tien dagen lang onderdak bood alvorens het land uit te vluchten, zelfs indien zij deze persoon voordien nog niet erg goed kende (CGVS E. p. 5, 6).

Met betrekking tot jullie vertrek blijkt uw vrouw niet meer te weten wie van uw broers jullie vergezelde naar de luchthaven. Dit is opnieuw weinig aannemelijk, aangezien u verklaarde dat uw broer J. jullie in uniform begeleidde, om zo een deel van het protocol aan de douane te kunnen vermijden. Aangezien jullie al eerder reisden zou uw vrouw toch moeten opgemerkt hebben dat uw broer in uniform meeging en ervoor zorgde dat jullie vlot het land konden verlaten, wat niet voor de hand liggend is, aangezien jullie met jullie eigen documenten reisden en naar eigen zeggen door de autoriteiten werden gezocht. Aangezien uw vrouw wel blijkt te weten wie van uw broers militair is, kan niet worden aangenomen dat zij desondanks niet meer weet welke van uw broers jullie vergezelde tot bij de douane. Zij voert aan dat zij zich zorgen maakte om haar baby en er niet goed bij was die dag. Echter, het wegraken uit het land waar men zich vervolgd weet is een dermate belangrijk deel van het vluchtrelaas, van het (al dan niet) met succes ontkomen aan de vervolger, dat niet kan worden aangenomen dat zij zich niet bewust was van wie jullie hierbij hielp. Opnieuw geven jullie de indruk getracht te hebben jullie vluchtrelaas op elkaar af te stemmen, wat geloofwaardigheid van de vervolgingsfeiten die voorafgingen aan jullie vlucht verder onderuit haalt.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen maakt dat in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden vastgesteld.

U legt een Angolees rijbewijs voor. Deze ondersteunt uw identiteit, dewelke niet meteen ter discussie stond. Verder legt u een foto van uw vader en van uw moeder voor, een foto van uzelf nadat u ging stemmen en een foto waarop u uw werkuniform draagt. Deze houden niet meteen verband met betrekking tot bovenstaande argumentatie betreffende de ongeloofwaardigheid van uw asieltrelaas. U legt ook foto's voor van een miskraam die uw vrouw gehad zou hebben naar aanleiding van de verkrachting door de DNIC agenten. De foto's zijn ongedateerd en tonen een foetus. Uit dergelijke foto's kan echter niet met zekerheid worden afgeleid wie er een miskraam had of wanneer het miskraam plaatsvond, laat staan dat ze enig bewijs vormen voor de feiten die volgens uw verklaringen aan het miskraam vooraf gingen.

Verder legt u na het gehoor enkele videofragmenten voor met betrekking tot de verkiezingsuitslagen, waarin de oppositiepartijen de fraude die volgens hen heeft plaatsgevonden aanklagen en uitleggen welke procedurele fouten begaan zijn. Ook Lindo Bernardo Tito (door u aangeduid als Dr. Lindo) wordt getoond terwijl hij spreekt over zijn voornemen om in beroep te gaan tegen de verkiezingsresultaten. U legt ook een uittreksel van de frauduleuze resultaten van de Angolese verkiezingen in 2017 voor. Geen van deze video's of documenten attesteert echter de hospitalisatie van Dr. Lindo, noch van een eventuele moordpoging op hem (of op eender welke opposant die verkiezingsfraude heeft aangeklaagd). Ze kunnen dan ook geenszins uw ongeloofwaardige verklaringen in een ander licht plaatsen. U legt eveneens een fragment voor waarin getoond wordt hoe een man wordt neergeschoten door een SIC agent. Aangezien u niet kon aantonen werkelijk vervolgd te worden door de Angolese autoriteiten, is dit weinig relevant met betrekking tot uw verzoek om internationale bescherming.

U en uw vrouw leggen bovendien elk een psychologisch attest voor. Het attest van uw vrouw stelt dat zij sinds 14 december 2017 wordt opgevolgd en dat zij symptomen van PTSD vertoont naar aanleiding van 'het kritieke incident waarvan zij slachtoffer werd' (vrij vertaald uit het Frans). In de veronderstelling dat de psychologe in kwestie refereert naar de bovenbeschreven gebeurtenissen, kan worden opgemerkt dat een psycholoog (meer nog dan een arts) zich voor zijn conclusies slechts baseren op de verklaringen van zijn cliënt.

Rekening houdend met zijn bevindingen kan de psycholoog vermoedens hebben over de oorzaak van de ingeroepen klachten. Een psycholoog kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waardoor de ingeroepen klachten ontstonden. Het attest vormt dan ook geenszins een bewijs van de omstandigheden waarin de psychische problemen van uw vrouw zouden zijn ontstaan. Hetzelfde geldt voor het attest dat u voorlegt. Zelf bent u sinds april 2018 in behandeling bij een andere psycholoog. Deze beschrijft in zijn attest de onderwerpen die u met hem besprak en de manieren die u vindt om om te gaan met de stress die uw huidige situatie met zich meebrengt. Hierbij kan opgemerkt worden dat elke asielprocedure onvermijdelijk gepaard gaat met een bepaalde mate van stress, maar dan noch het attest dat u voorlegt, noch het attest dat uw vrouw voorlegt, enige elementen aanhaalt waaruit zou blijken dat u of uw vrouw niet in staat zouden zijn

coherente verklaringen af te leggen in het kader van dergelijke procedure. Ze geven dan ook geen aanleiding tot het nemen van enige specifieke steunmaatregel.

Er kan worden opgemerkt dat voor uw partner, E. X (CG 17/19329), eveneens een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker een schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (verder: Vreemdelingenwet), van artikel 1, (A) 2, van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. "De bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze en met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de overheid beschikt. Verzoeker voert tevens aan dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van de beginselen van behoorlijk bestuur en van het zorgvuldigheidsbeginsel."

Verzoeker ontwikkelt het middel als volgt:

"Verzoeker voert aan dat de bestreden beslissing in nauwelijks drie bladzijden motiveert waarom zij geen recht heeft op asiel noch op subsidiaire bescherming, zonder hierbij rekening te houden met zijn specifieke situatie, namelijk dat hij als receptionist werkte in een van de belangrijkste ziekenhuizen van Angola en dat zijn vrouw verkracht werd. Hij wijst verder op het subjectieve element van de vrees en meent dat deze bij hem zeer groot is, gelet op het feit dat zijn vrouw verkracht is en dat hij met de dood bedreigd werd. Ook verwijst verzoeker naar de bewijsregels. Hij stelt dat de graad van bewijs genuanceerd is en dat het aantonen dat vervolging redelijk mogelijk is, kan volstaan. Hij verwijst aan de hand van een artikel uit Amnesty International (<http://www.amnestvusa.org/allcountries/angola/page.do?id=1011104>) naar het politiegeweld, vernietigen van huizen en de straffeloosheid in Angola.

Het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel werd geschonden doordat geen onderzoek nopens zijn asielmotieven werd verricht en er verwacht kan worden dat een asielaanvraag diep gaander wordt behandeld.

Betreffende de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus voert verzoeker aan dat hij dienaangaande nooit enige argumentatie heeft kunnen naar voor brengen. Hij stelt dat er zich aldus een probleem stelt op het vlak van de rechten van verdediging en het principe van behoorlijk bestuur.

De geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas wordt vooreerst ondermijnd omdat hij er niet in geslaagd is om zijn vrees voor vervolging en reëel risico aannemelijk weet te maken aangezien :

(1) "Er kan niet worden aangenomen DNIC met agenten met moordplannen zomaar een receptionist wiens loyaliteit zij niet kennen zouden vertrouwen om een vloeistof aan een baxter toe te dienen."

Hier gaat over een persoonlijke mening van de gemachtigde ambtenaar. Het gaat wel degelijk over DNIC agenten met moordplannen en ze hebben verzoeker bedreigd met een wapen en door intimidatie. Verzoeker had geen keuze.

(2) "Het is opvallend dat U toch riskeert zich thuis nog te laten zien. Het is weinig aannemelijk dat U werkelijk zo onvoorzichtig zou zijn indien u inderdaad voor uw leven vreesde. "

Hij is niet naar huis gegaan, maar naar M. zie p14verhoor .Hij heeft zijn vrouw gebeld : [...]

En verder p17 : [...]

(3) "Tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen en van zijn vrouw in belangrijke details m.b.t. hun onderduiken en vertrek uit het land."

Verzoeker en zijn vrouw waren gescheiden al die tijd toen zij aan het onderduiken waren. Beide waren bezig met overleven en verzoekers partner moest ook nog de trauma van haar verkrachting weten te verwerken. De emotionele toestand van verzoekers vrouw wordt bevestigd door de psycholoog 's attesten.

[...]

Ten eerste, dient er op te worden gewezen dat de verklaringen van verzoeker geen tegenstrijdigheden bevatten en verzoeker heeft dus geen gebeurtenissen weggelaten, zij heeft de feiten weergegeven zoals ze zich hebben voorgedaan.. Toch aarzelde verzoeker, op geen enkel moment over de feiten die zij weergaf en bleven haar antwoorden steeds consistent.

Verzoeker gaf coherente en, naar zijn kennis, veel juiste informatie over zijn situatie en vermoedde om die reden niet dat zijn verklaringen als onvoldoende bewijs zouden bestempeld worden.

De minimale tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van zijn vrouw over haar vriendin is te wijten aan het feit dat hij bezig was om in weinig tijd zijn reis te organiseren en te overleven.

Ten slotte : Dat geoordeeld werd dat men rekening dient te houden met geheel der elementen van het dossier en niet enkel van de ongunstige elementen tot erkenning van de status van vluchteling (R.V.S., nr 60.093 van 16/01/1996; R.V.S. 28/10/1997, nr 69.217).

Verzoeker stelt dat zijn problemen, onder de definitie van de subsidiaire bescherming vallen aangezien hij aangetoond heeft dat zij een persoonlijk risico loopt op ernstige schade en dit op een voldoende concrete manier aantoont.

Verzoeker merkt op dat de bestreden beslissing ook niet ingaat op het gegeven dat de actuele situatie in Angola momenteel de toepassing van de subsidiaire beschermingsstatus zou kunnen rechtvaardigen.

Het is algemeen bekend dat Angola één van de gevaarlijkste landen is ter wereld. Dit werd onvoldoende in aanmerking genomen in de bestreden beslissing. Verzoeker vreest bij zijn terugkeer extra gevisieerd te worden aangezien de context waar binnen haar vluchtmotieven zich voordeden nog altijd actueel is."

Beoordeling

2.2.1. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle

relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.2.3. Verzoeker voert aan dat hij vervolging vreest door agenten van DNIC (Direcção Nacional de Investigação Criminal – Nationaal Directoraat voor Strafrechtelijk Onderzoek) omdat hij had geweigerd een opposant een injectie te geven tijdens één van de nachtschiften in het ziekenhuis waar hij receptionist was.

Te dezen oordeelt verweerder terecht: *"Er kan niet worden aangenomen DNIC agenten met moordplannen zomaar een receptionist wiens loyaliteit zij niet kennen zouden vertrouwen om een vloeistof aan een baxter toe te dienen, terwijl zij zelf aan receptie blijven staan en de receptionist zo alle kans geven een verantwoordelijke in te lichten, de heer Lindo zelf in te lichten en/of te vluchten. Er zijn talloze andere, minder riskante en meer trefzekere manieren te bedenken om iemand die te veel weet de mond te snoeren."*

Verzoekers verweer dat voormelde motivering een *"persoonlijke mening betreft van de gemachtigde ambtenaar"* is niet dienstig ter weerlegging van de pertinente vaststelling dat het niet plausibel is dat agenten een moord willen plegen op een ziekenhuispatiënt middels de inzet van een voor hen onbekend persoon. De risico's voor de ontdekking of verhinderende van de moordplannen zijn veel te groot opdat professionele DNIC-agenten daarvoor een voor hen onbekend persoon als verzoeker in te schakelen. De motivering blijft onverminderd overtuigend en brengt *ab initio* de geloofwaardigheid van verzoeker in het gedrang.

Daargelaten de vaststelling dat uit verzoekers narratief niet duidelijk kan worden afgeleid dat hij nog naar zijn huis ging, blijkt dat verzoeker de volgende motieven niet concreet weerlegt: (i) verzoeker weet niet exact wie de vriendin was, noch in welke wijk haar huis zich bevond, alwaar zijn vrouw zich verschoot; hetgeen des te meer geldt omdat zijn vrouw verklaart dat verzoeker haar meerdere keren kwam opzoeken in het huis van diezelfde vriendin; (ii) verzoeker stelt dat de vriendin een kapster was en dat zijn vrouw haar leerde kennen op het plein waar ze spullen ging kopen voor haar kapperszaak terwijl zijn vrouw stelt dat ze deze vriendin leerde kennen als klant in het salon waar ze werkte; (iii) verzoekers vrouw, hoewel zij tien dagen doorbracht bij deze vriendin, kent slechts de voornaam van deze vriendin; (iv) verzoekers vrouw blijkt niet meer te weten wie van zijn broers hen vergezelde naar de luchthaven en dit hoewel verzoekers broer J. hen in uniform begeleidde, om zo een deel van het protocol aan de douane te kunnen vermijden.

Voormelde vaststellingen kunnen bezwaarlijk aanzien worden als minimale tegenstrijdigheden inzake verzoekers verklaringen en deze van zijn echtgenote. De vaststellingen vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

Verzoeker voert geen verweer ten aanzien van de motivering inzake de bijgebrachte documenten (rijbewijs, foto's van een miskraam, videofragmenten, psychologisch attest) zodat deze onderdelen van de bestreden beslissing onverminderd overtuigend blijven. Dit geldt des te meer omwille van de motivering die stelt: *"Geen van deze video's of documenten attesteert echter de hospitalisatie van Dr. Lindo, noch van een eventuele moordpoging op hem (of op eender welke opposant die verkiezingsfraude heeft aangeklaagd)."*

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat *in casu* geenszins is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoeker het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

Gelet op het voorafgaande kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in vluchtelingenrechtelijke zin en dient te worden besloten dat hij niet voldoet aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.2.4. De bewering als zou de bestreden beslissing niet motiveren waarom de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd mist feitelijke grondslag. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de beslissing heeft besloten tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Daarenboven blijkt dat verzoeker ook in het verzoekschrift geen concreet element aanbrengt inzake de subsidiaire beschermingsstatus dat verschillend is van haar vluchtelingenrelaas.

In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat hij zijn voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Verzoeker brengt geen element bij waaruit blijkt dat hij in aanmerking komt voor het bepaalde in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht oktober tweeduizend negentien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS